

מ"ת 46343/03/14 - האיל שאמי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 46343-03-14 מדינת ישראל נ' שאמי(עציר)

בפני	כב' השופט מוחמד עלי
המבקש	האיל שאמי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

נגד המבקש הוגש כתב אישום - שלצדו בקשת מעצר עד תום ההליכים - שמייחס לו עבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בבסיס הנטען בכתב האישום מעשה תקיפה חמור שביצע המבקש במתלונן, נער כבן 18 שנה, לאחר שחשד כי בינו לבין בתו קשר רומנטי. נסיבות העניין ועילת המעצר פורטו בהרחבה בהחלטת כב' השופטת וינברגר מיום 30.3.2014 ובהחלטתי מיום 29.4.2014, ואין צורך לחזור על הדברים.

יצוין כי תחילה נעצר המבקש עד תום ההליכים, ובמסגרת בקשה לעיון חוזר הוריתי ביום 29.4.14 על שחרורו למעצר בית מלא בבית קרובי משפחה במעלות תרשיחא, בפיקוח קרובי משפחה וכן באיזוק אלקטרוני.

עתה מבקש המבקש, במסגרת בקשה לעיון חוזר, לשנות את תנאי השחרור באופן שיותר לו לשוב לביתו בכפר ג'דידה-מכר תוך ביטול תנאי מעצר הבית (ולו באופן חלקי), ומתן אפשרות למבקש להשתלב בעבודתו הקודמת כמנהל חדר כושר בכפר מגוריו. בבקשה ובדיון בפניי נטען בין היתר כי חלוף הזמן, הצורך כי המבקש יעבוד ויתפרנס; ומסוכנות הנאשם שפחתה מאד - כל אלה מצדיקים קבלת הבקשה. המשיבה מתנגדת לבקשה.

דין הבקשה להידחות.

הבקשה הנוכחית היא בקשה זזה לבקשה שהוגשה בעבר על ידי המבקש ונדחתה בהחלטתי מיום 17.7.2014. אין מקום בהפרש זמנים כה קצר לשוב ולהידרש לבקשה משאין עילה לעיון חוזר במובן סעי' 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996. הנימוקים שבבסיס החלטתי מיום 17.7.2014, יפים גם לבקשה זו.

מעבר לנדרש אציין כי בהחלטתי מיום 17.7.2014 הדגשתי כי שחרור המבקש לחלופת מעצר הרחק ממקום מגורי המתלונן ומשפחתו (שדברם ועמדתם הובאו במסגרת התסקיר שהוגש לבית המשפט), היווה נדבך חשוב בשיקולים

להורות על שחרור המבקש לחלופה המוצעת, והוספתי וקבעתי כי אין בחלוף הזמן - לעת ההיא - כדי להצדיק שינוי נקודת האיזון שנקבעה בהחלטת השחרור. לעניין בקשת המבקש לשוב למקום מגוריו כדי להשתלב בעבודתו הקודמת טרם מעצרו ציינתי, כי "מובן כי שהייתו של המבקש במעצר בית יש בה כדי להקשות עליו וברור כי יכולה להיגרם גם פגיעה כלכלית. במקרים המתאימים על ביהמ"ש לשקול אפשרות יציאה לעבודה, אולם זאת צריכה להיעשות בשים לב לכך שהתנאים המגבילים נועדו כדי לצמצם מסוכנות שמשקפת מן המבקש" והוספתי כי "במידה ותבוא בקשה לאפשר למבקש להשתלב בעבודה וככל שהחלופה שתוצע לא תכלול כניסת המבקש לכפר ג'דידה מכר ותכלול פיקוח ראוי, תידון ובה ייקבעו דברים".

דבר לא השתנה מאז החלטתי הקודמת, מלבד זה שחלפו כחודשיים ימים. איני סבור כי פרק זמן נוסף זה (ואף בפרק הזמן מאז השחרור - כחמישה חודשים בלבד) יש כדי לשנות את נקודת האיזון שנקבעה, ואיני סבור כי בשלה העת לבטל את תנאי השחרור או לעריכת שינוי בתנאים. והדגש הוא על הרחקת המבקש ממקום מגוריו המתלונן ומשפחתו.

אני ער לכך שהמבקש מצוי במעצר בית מחוץ לכפר מגוריו מזה כחמישה חודשים ואין להקל ראש בכך כלל, אך מנגד יש לזכור כי נסיבות המעשה שתואר בכתב האישום חמורות, הרקע להן חמור אף הוא, והמסוכנות הנשקפת מהמבקש (חרף העדר עבר פלילי) אינה פשוטה כלל. אמנם, צודק ב"כ המבקש כי המדובר במסוכנות ספציפית כלפי המתלונן, אולם היא הנותנת; המבקש שוחרר למעצר בית מרוחק ממקום מגוריו בשל סיבה זו, ולא ניתן לומר כי מסוכנות זו התאינה.

כפי שעולה מטיעוני הצדדים בתיק קבועה ישיבת לשמיעת ראיות התביעה ליום 3.11.2014, מועד זה היה קבוע גם בעת הדיון בבקשה הקודמת. בישיבה זו אמור להעיד המתלונן. סבורני כי בטרם יעיד המתלונן, אין מקום לאפשר ביטול התנאים ומתן אפשרות למבקש לשוב למקום מגוריו, שהוא גם מקום מגוריו המתלונן ומשפחתו, לא כל שכן להתיר לו להסתובב חופשי וללא פיקוח במהלך שעות היממה (גם במהלך עבודתו), כמבוקש על ידי המבקש.

ככל שתוגש בקשה לעיון חוזר לאחר עדות המתלונן - תידון לגופה.

לאור האמור, לעת הזו, אין בידי לקבל את הבקשה והיא נדחית.

המזכירות תשלח את החלטתי לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ד' תשרי תשע"ה, 28 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.